

SVĚTOVÝ DEN MODLITEB 2008

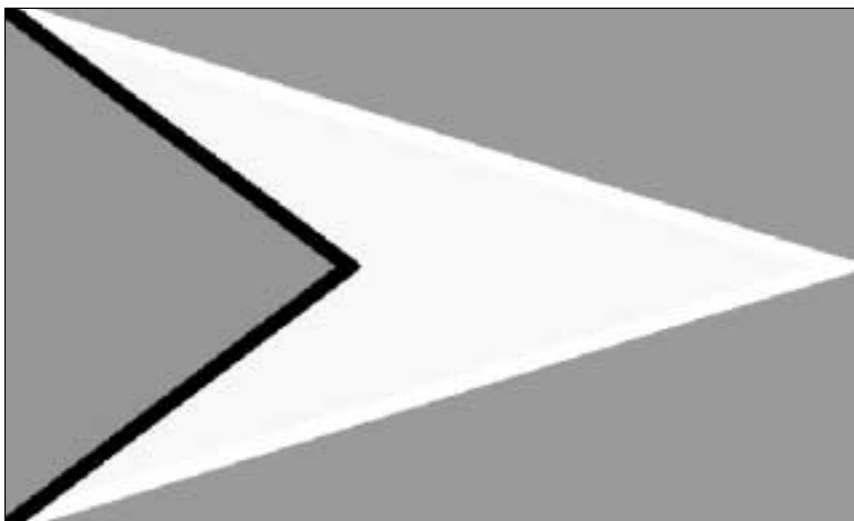
PRO DĚTI

Pátek 7. března 2008

ÚVOD A PŘIVÍTÁNÍ

GUAYANSKÁ VLAJKA

Vybarvěte si vlajku:

Levý malý trojúhelník červeně s černým okrajem

Šipku žlutě s bílým okrajem

Pravé trojúhelníky zeleně

Zelené pozadí vlajky symbolizuje zemědělský a lesní ráz guayanské krajiny; bílá značí řeky a zásoby vody; žlutá šipka znázorňuje nerostné bohatství; černý okraj je symbolem vytrvalosti; červený trojúhelník znamená nadšení a dynamiku.

PŘEDSTAVENÍ NÁRODŮ

PŮVODNÍ OBYVATEL - INDIÁN

Vítám vás jménem původních obyvatel republiky Guayany. Na mapě světa vypadá Guayana jako drahokam zasazený v koruně Jižní Ameriky. Naše země se nachází mezi Venezuelou a Surinamem. Podle množství vodních cest má jméno "Země množství vod". Jsem americký indián, původní obyvatel. Žijeme jednoduše: lovíme, chytáme ryby a stavíme své domy z tvrdého dřeva, pokryté palmovými listy; mýtíme lesy, abychom mohli pěstovat obilí a jiné plodiny, z nichž nejdůležitější pro nás je kořenová zelenina - cassava.

V současnosti pracujeme my domorodci jako naši předkové v dolech, v zemědělství, v řemeslné výrobě a v dalších oblastech. Mnozí z nás pracují i jako lékaři a učitelé, slouží v státní správě nebo v církvi.

AFRIČAN

Moji předkové sem byli dopraveni holandskými osadníky - kolonizátory ze západní Afriky jako otroci, aby obdělávali plantáže cukrové třtiny. Kvůli nelidským podmínkám došlo k několika vážným povstáním. V roce 1834 bylo otroctví zrušeno zákonem.

Později jsme založili vesnice a nyní je mezi námi mnoho vysokoškoláků v různých oborech: ve vzdělávání, v soudnictví, ve veřejné správě; jiní pracují jako politikové i duchovní.

DVA EVROPANÉ

Naši předkové přišli jako kolonizátoři a obchodníci. Především Portugalci obchodovali s kávou, bavlnou a třtinovým cukrem. Malé množství Britů se stalo správci a administrátory.

ČIŇAN

Když jsme sem přišli jako zahraniční dělníci, bylo nám těžko. Když jsme se stali svobodnými, mnozí z nás se rozhodli zde usadit a stali se úspěšnými obchodníky a podnikateli, právníky, učiteli, lékaři a také pracovali v řízení státu. Dnes vlastníme většinu restaurací po celé zemi.

IND

Do roku 1917 se sem stěhovali moji předkové z Indie. Byli dělníky, kteří museli těžce pracovat předem určený počet roků. Často se s nimi špatně zacházelo, ale nesměli po smluvené roky odejít. Mnozí se do Indie nevrátili, zůstali zde a pěstují rýži. Dnes jsou z nás zemědělci i obchodníci, stavitelé, doktoři a učitelé.

VŠICHNI SPOLEČNĚ (jednohlasně)

Jsme zemí šesti národů. Naše heslo zní "Jeden lid, jeden národ, jedna budoucnost".

Dospělý:

Taková je Guayana. Bůh zde shromáždil lidi různých barev pleti a různého vzhledu, aby společně žili a pracovali. Jejich harmonické společenství potvrzují slova proroka Izajáše:

„Vznášejí se jako orlové, běží bez únavy, jdou bez umdlení.“ (Iz 40,31)

Národním koníčkem, spojeným s obdobím Velikonoc, je pouštění papírových draků. Mladí i staří s napětím očekávají přípravy, oslavy i přátelství, která jsou s tím spojena. V týdnu, který předchází Velikonocím, mnoho dětí zhotovuje své "malé" draky a zkouší sílu větru a připravuje se na ten radostný den.

Křesťané spatřují ve stoupání a svobodném vzletu draka symbol Krista, který vítězně vstává ze smrti a hrobu.

Drak se zhotovuje z různých materiálů a často z různobarevného papíru. Čím je drak pestřejší, tím je krásnější, když letí.

Na příkladu papírového draka, složeného z několika součástí, uvidíme své rozdílnosti i nutnost být pospolu. Rozdílnosti nás nerozdělí, mají svůj smysl. Kdyby byl drak vyroben jenom z papíru, letěl by kam chtěl a brzy by spadl na nesprávné místo, dřevo by zase plulo po vodě, ale neletělo. A navíc, v dřevěné konstrukci lze rozpoznat základ naší křesťanské víry - golgotský kříž, na kterém zemřel náš Spasitel.

Takový drak je jako náš národ, složený z mnoha ras, který je držen pohromadě Kristovým křížem.

(Děti si mohou společně vytvořit papírového draka.)

Píseň**MODLITBA**

Bože náš, milujeme tě a chválíme. Jsme vděční za tuto krásnou zemi. Dal jsi nám mnoho květů, stromů, plodů i zvířat; jasné paprsky slunce i čerstvý vánek moře. Ve škole v hodinách přírodopisu se učíme pozorovat přírodu a poznáváme, jak všechno spolu souvisí. Naše srdce jsou naplněna údivem. Hledíme k tobě jako ke zdroji moudrosti. Máme tě rádi a víme, že i ty miluješ nás. Prosíme tě, abys žehnal dětem po celé zemi. AMEN.

ČTENÍ: L 10,38-42**Krátká dramatizace pro 4 herce**

Na jedné straně je stůl s miskou a dřevěnou lžící, na druhé straně je židle a podložka, nebo 2 židle.

Marta bude potřebovat roli červené látky. Marie, Marta a Ježíš jsou oblečeni jako za starých časů - dlouhé sukně, šátky, šály nebo přehozená prostěradla.

Vypravěč: Ježíš a jeho učedníci byli na cestách. Ježíš vešel do jedné vesnice, zvané Betánie. Žena jménem Marta ho přijala do svého domu.

Marta: *(vymotá červený koberec, aby Ježíš po něm vešel do domu)* Buď vítán, Ježíši. Prosím, posaď se. Jsi asi unavený po dlouhé cestě. Moje sestra Marie a já máme radost, že jsi u nás. Odpočiň si, zatímco připravím večeři.

(Ježíš si sedne na jednu židli, zatímco Marie se posadí na zem k jeho nohám. Marta vezme misku se lžící a míchá.)

Vypravěč: S Martou bydlela její sestra Marie a obvykle jí pomáhala. Tentokrát si však sedla k Ježíšovým nohám a poslouchala jeho učení a vyprávění. Mezitím Marta připravovala večeři.

Marta: *(přechází blíž k Ježíšovi)* Pane, nezáleží ti na tom, že mne má sestra nechala sloužit samotnou? Řekni jí přece, ať mi pomůže!

Ježíš: Marto, Marto, děláš si starosti a trápíš se pro mnoho věcí. Jen jednoho je třeba. Marie volila dobře; vybrala si to, oč nepřijde.

Vypravěč: Ježíš nevyčítal Martě, že pečlivě posluhuje, ale že je čas, kdy je třeba tiše sedět a naslouchat jemu, abychom pochopili Boží moudrost. Z toho plyne nové porozumění: kdo je Bůh, proč nás stvořil, jaká je Boží vůle pro nás a jeho věčný záměr s námi.

Ježíš neříkal, že Marta jedná špatně; ano, je dobré vítat hosty, nakrmit je a pečovat o ně. Ale naslouchat jim je také důležité a někdy oni nás potřebují, abychom se posadili a vyslechli, co nám chtějí říci. Mohou nám přinášet důležité vzkazy nebo zprávy. Rozuměli byste, kdybyste kolem pobíhali a zaměstnávali se jinými věcmi? Jistě ne. Ježíš chce, abychom se posadili a naslouchali a porozuměli jeho slovům. On chce, abychom z jeho slova poznali moudrost.

Píseň

POSELSTVÍ

(Kázáníčko nebo „Zlatá biblická věta“)

POVÍDÁNÍ Z GUAYANY

OTČE NÁŠ

ZÁVĚREČNÁ MODLITBA

Děkujeme ti, Pane, že slyšíš naše prosby, když se k nám skláníš. Děkujeme ti a oslavujeme tě, že jsi nás shromáždil jako jednu rodinu ve jménu Ježíše Krista. Smiluj se nad námi, Pane, a dej nám svou moudrost, abychom nově porozuměli tvému slovu. AMEN.

ZÁVĚREČNÁ PÍSEŇ

Příloha

POHÁDKA A DVĚ POVĚSTI

ZVOLENÍ PAWIHO ZA VŮDCE

Už je tomu dávno, kdy byl tak velký neklid v zemi, že to dělalo ptákům starost. V Guayaně ptáci hnízдили v okolí hory Roraima, což znamená Červená hora. Je to vysoká hora, a vrcholek je vždy ukrytý hebounkým mráčkem. Její boky jsou růžové, stěny jsou příkré a těžce se dá po nich vystoupit. Avšak okolní hory mají vrcholy rovné. V této oblasti se ptáci spolu hašteřili a hádali. Nakonec z toho byla vzpoura a muselo se přistoupit ke svolání válečné porady.

"Musíme mít nějakého vůdce," volali. "Ale koho?" Předstupovali různí ptáci i jiná zvířata, ale pokaždé někdo měl námitky. Konečně Sova vzhledla vzhůru a uviděla Pawiho, divokého krocana, který seděl stranou o samotě a nezúčastnil se rozhovoru. "Tamhle je váš vůdce - Pawi" zvolala Sova.

"Ó ne!" namítal Pawi. "Já ne, vždyť mám slabý hlas a můj hvizd je pouhé zaskřehotání!"

"Tím lépe", odpověděla Sova. "Neboť kdo má tichý jazyk, má moudrou hlavu".

Všechna zvířata i ptáci souhlasili a Pawi byl zvolen jejich vůdcem. Každý den, když padly na zemi večerní stíny a mlha zahalila vrchol hory, ptáci a zvířata se shromáždili pod stromem guava a vyprávěli, co se toho dne přihodilo. Jestliže se někdo pohádal, zavolali Pawiho, aby tu záležitost urovnal.

Ale Pawi se trápil, že jeho skřehotavý hlas je tak slabý. "Není na mně nic vůdcovského," řekl jednou.

"To se brzy vyřeší," řekla Sova. "Vytvoříme ti hřebínek".

Ptáci a zvířata mu vytvořili překrásný hřebínek a posadili ho na Pawiho hlavu. Krásně mu slušel a Pawi měl královský vzhled.

"Ó!" volali sborově všichni ptáci. "Vypadáš jako chocholatý pták. Ale budeme ti muset změnit jméno".

"Ó ne", zvolal Pawi znepokojeně. "Kdybyste mi změnili jméno, jak mě pozná má rodina?"

"Tak budeš mít dvě jména - jedno pro svět a jedno pro rodinu. Budeme ti říkat Pawi, vypravěč pohádek, ale svět tě bude znát pod jménem Guan bělohlavý."

Kapybara

POVĚST O TŘECH JMÉNECH

Dva kamarádi, Jimmy a Douglas, se vydali na plavbu malou lodí po řece Potaro až k vodopádům Kaituk. Když projížděli roklinou, uslyšeli zvonit zvon. Naslouchali a nevěřili svým uším. Opět slyšeli zvonění, jasné a zvučné, navzdory rámusu, který vydával motor lodě.

Vysoko na uschlém stromě seděl malý bílý pták. Zvuky přicházely ze spirálové trubičky na jeho čele, asi 5 cm dlouhé, naplněné vzduchem, takže byla postavena zpříma. Když ji není potřeba, prázdná trubička volně visí. Američtí indiáni ptáka nazývají Dara, ale všichni ostatní mu říkají pták Zvon.

Nepřirozené ticho lesa bylo přerušováno pouze zvukem padajících vod. Objevovaly se sem tam maličké peřeje, jako malé mizící drahokamy. Mohutné skály vystupovaly na obou stranách řeky a Jimmy s Douglasem se cítili jako v Miltonově "Ztraceném ráji", kde nejvyšší stromy, neproniknutelné hvězdám či záři slunce, rozprostíraly svůj stín do široka. Za průrvou ve skalisku přitáhli loď ke břehu a začali příkře lézt po skále k vodopádům Kaituk. Museli přeskochit přes propasti a trhliny, skákali od kořene stromu ke kořenu, lezli vzhůru nebo klouzali dolů na věčně mokřých a kluzkých kamenech, přecházeli tekoucí vody, a v cestě byla skála. Tehdy museli prolézt úzkým otvorem po břiše až dosáhli opět otevřené krajiny. Nyní byli asi 2 míle vzdáleni od vodopádu. To byla krása!

Viděli řeku, která přepadávala vzduchem z výšky skoro 280 m, měnila barvu, rozprášila se ve velkém kotli, kde se kapající voda opět zformovala v řeku.

Tu noc chlapi přespali v chatě asi jednu míli vzdálené od vodopádu a vyrazili na cestu hned po východu slunce, aby se podívali na vodopády z druhé strany.

Stezka se prudce zahýbala doprava a vedla nahoru po skále v takovém děsivém úhlu, že ve dvou krocích museli překonat vlastní výšku a stále šli výš ve stejném úhlu. Stoupali, zakopávali, padali a odřeli si ruce i kolena. Konečně přišli k mírné zatáčce a zastavili se. Nyní byli téměř o sto metrů výš a zde objevili první místo ze tří pověstí. Místo, na kterém stáli, se nazývalo "Ó BOŽE!"

Pověst ze starých časů praví, že lidé, kteří hledali zlato a drahé kamení nad vodopádem, museli vše odnášet zpět touto stezkou. Když nosiči udělali první zastávku, vyrazili ze sebe slova "Ó Bože!"

A tak se zrodila první pověst o názvu místa.

Chlapci šplhali dál a ušli dalších sto metrů, kde měli druhou zastávku. "Dál už nedokážeme lézt" řekl jeden ze skupiny, "dělejte se mnou, co chcete".

"Nikdy neříkej umírám", byla povzbuzující odpověď. "Došli jsme takhle daleko, pokračujme, když jsme nabrali druhý dech".

"Haleluja," volal jeden. "Tak nazveme toto místo." Stalo se.

Slunce zapadlo, ale vítr byl studený a bičoval jejich údy, takže ztěžoval jejich výstup. Před nimi se rýsoval velikánský žulový balvan, na něm spočinuli. Zde hlasitě zvolali "Amen, amen, dokázali jsme to!" a to je podle pověsti jméno třetího místa.

Stálo to za to - zrod těchto tří jmen - Ó Bože, Haleluja, Amen? Pro ty, kteří vylezli vzhůru, to za to stálo.

Nahoře Douglas a Jimmy uviděli celou řeku, ztrácející se v mlze. Řeka padala do propasti, byla 100 až 150 m široká, měnila barvu od tmavé do světlehnědé, do krémové a pak do bílé mlhoviny, když se propadala do hlubokého kotle. Voda se rozprašovala hned jak padala, dřív než dosáhla dna, a byla rozfoukána kolem vířícím větrem. Všechno bylo mokré a kapalo a v ranním světle si hrála duha nad vodopádem. Veliký masivní převis ve tvaru ohromné kovadliny visel hrozivě nad průrvou. V dále byla matně vidět lesknoucí se voda, která se znovu formovala v řeku.

POVĚST O Mc RORYM

Praví se, že "je klidná voda tam, kde je potok hluboký" a to se zřejmě vztahuje na různé peřeje, proudy nebo vodopády, které jsou rozesety podél řeky Mazaruni. Tam jsou uši cestovatelů naplněny hukotem vodopádů, voláním nočních ptáků a skřehotáním žab.

Zpěněná voda, známá jako Popokal, vytváří kaskády mnoha směry. Proudly vyluzují syčivý zvuk a je třeba opatrně řídit loď - jeden mylný pohyb a odpovědí je smrt.

Z jakéhosi důvodu lidé mají hrůzu z vodopádů Topako. Topako se považuje za jeden z nejhorších vodopádů na řece, jelikož dno řeky je poseto ostrými kameny. Jeden z balvanů kolem řeky je podobný žábě a byl znám jako vodopád Crapaud. "Stálé kapání vody odře i kámen", nám bylo řečeno, a na řece Mazaruni je to ještě pravdivější, v oblasti je skála, celé roční období ponořená, podobná lidské hlavě. Obličej má tmavý, vrchol hlavy je sluncem vybělen. Mohla to být vytesaná hlava obrovitého starce. Je známa jako "Starý McRory".

Kdysi byl říčním kapitánem a kdykoliv projížděl kolem této skály, smekl klobouk a vesele pozdravil. Tento úkon se brzy stal legendou a když starý McRory zemřel, ostatní kapitáni následovali jeho zvyk a zrodila se na řece nová tradice. Nový návštěvník této oblasti musí smeknout klobouk, aby se nic zlého nestalo s lodí. Kdyby cestovatel protestoval a považoval tento zvyk za nesmyslnou pověru, bylo několik způsobů, jak ho k tomu přimět. Nejběžnější byl, že muž na přídi zavolal: "Kolego, co to máš na hlavě?" Ihned mu strhl klobouk, aby si ho prohlédl, a smích zaburácel. Důvod k tomuto naléhání byl, že starý McRory se vždy dívá po řece Mazaruni, a pokud ho lidé pozdraví, vše půjde dobře.

